

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEE, NADIA

Miliardarul meu morocănos / Nadia Lee ; trad. din lb.
engleză de Ioana Bena. - București : Lovestory, 2025
ISBN 978-630-6628-76-6

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Irina Tudor

DTP: Alexandra Tolocenco

Corector: Marian Busuioc, Evelin Ceciu / Corectura.ro

My Grumpy Billionaire

Copyright © 2022 by Hyun J. Kyung

Cover Design © 2023 Frauke Spanuth, Croco Designs

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Lovestory, un
imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii LIBREX PUBLISHING

Copyright ©2025 Lovestory

Miliardarul **MEU** **MOROCĂNOS**

NADIA LEE

*Traducere din limba engleză
de Ioana Bena*

Lovestory
București 2025

Capitolul unu

Sierra

— Trei luni de la ultima menstruație? întrebă doctorița White, uitându-se peste chestionarul pe care l-am completat.

— Da, dar sunt neregulate, răspund, întinsă pe masa de consultație.

Aș fi vrut să discutăm toate astea înainte să mă urc aici, cu fundul gol și părțile intime la vedere, dar doctorița White preferă să vorbească pe parcursul consultației și să discute despre toate lucrurile care o îngrijorează în legătură cu starea mea – sau despre răspunsurile din chestionarul pe care l-am completat când am ajuns în cabinet.

— N-ai trecut niciodată de șase săptămâni.

E doctorița mea de-o viață, nici nu are nevoie să verifice în fișe. Apasă ceva pe telefon.

— Am cerut un test de sarcină, doar ca să fim sigure.

— E imposibil să fiu însărcinată, zic râzând, ca să maschez un început de iritare: *serios?*

— Ai fost abținută de la divorț?

E la curent cu sfârșitul jalnic și lipsit de ceremonie al mariajului meu cu Todd.

— Nu, a apărut cineva nou în viața mea.

Dar șansele să fiu însărcinată sunt cam aceleași cu cele de-a naște puii lui Bullet și G-Spot. Bullet și G-Spot fiind hamsterii mei.

Doctorița White ar trebui să știe asta. Ea mi-a spus că nu pot avea copii din cauza trompelor uterine blocate. Cum poate să-și amintească ciclul meu menstrual, dar nu și detaliul ăsta esențial?

— Hai să facem un Papanicolau și o ecografie, doar ca să fim sigure. Oricum, e mai rapid decât testul.

— Bine.

Oricum sunt pe jumătate dezbrăcată. Când n-o să găsească nimic, o să-i zică: „Ți-am zis eu”.

Privesc tavanul în timp ce-și face treaba, adunând celule de pe colul meu uterin. Apoi ia un tub subțire.

— Ce-i ăla? întreb.

— Pentru ecografia transvaginală. Fiind prima oară, vreau să mă asigur că totul arată bine.

— Nu se face peste burtă?

Așa țin minte de la televizor.

— E prea devreme pentru asta. Nu-ți face griji, n-o să doară.

N-o să simți nimic.

În ciuda asigurărilor ei, simt cu vârful și îndesat. Dar nu e chiar neplăcut.

— Uite-te la ecranul de-acolo.

Îmi arată unul dintre monitoare.

Întorc capul. Văd doar niște puncte alb-negru. Nimic care să semene cu un copil.

— Se pare că nu sunt însărcinată, spun cu un zâmbet victorios.

Îmi aruncă o privire.

— De fapt, ești. Ești chiar foarte clar însărcinată.

Îmi ridic brusc capul de pe masă. *Stai, stai, stai puțin – ce spune?*

Se ține de glume? Vreo farsă morbidă cu iz medical?

— Felicitări. Știu că ți-ai dorit copii de mult.

Zâmbește larg, cu ochii ei cenușii strălucind. *M-a lovit pe nepregătite și acum stă acolo, radioasă, ca și cum tocmai ar fi câștigat Premiul Nobel pentru Medicină?*

Atitudinea asta groaznică nu poate fi a doctorei White. Când mi-a dat vestea despre trompele blocate, a făcut-o cu blândețe și compasiune, dându-mi timp să procesez, să gândesc, să pun întrebări. Femeia asta trebuie să fie geamăna ei malefică, pusă pe distrugere. Dă vești de genul „ești însărcinată” sau „ai cancer de col uterin” cu același zâmbet larg.

— Ai putea, hmm, să te mai uiți o dată?

— De ce să nu ne uităm amândouă?

Îmi arată monitorul.

Ce e pe ecran e la fel de clar ca zațul de cafea.

— Nu înțeleg nimic din ce văd.

— Uite, asta e uterul tău.

Mișcă sonda. E neplăcut, dar ignor pentru că, poate, din alt unghi, nu se mai vede copilul pe care zice ea că-l vede.

— Aș zice că ai cam zece săptămâni și două-trei zile de sarcină.

Mintea mi se goleşte complet. Trec vreo 30 de secunde bune până pot vorbi.

— Dar e imposibil! Ai spus că am trompele uterine blocate.

Deci niciun spermatozoid – ridic arătătorul stâng – nu poate întâlni ovulul – ridic arătătorul drept – ca să se producă fertilizarea! Aduc degetele laolaltă și le frec între ele, ca într-o demonstrație de biologie.

Doctoarea White clipește.

— Nu, zice ea încet. Am spus că trompele sunt parțial blocate, ceea ce face sarcina *foarte dificilă*, dar nu imposibilă. Uneori, spermatozoidul și ovulul reușesc totuși să treacă.

— Doamne sfinte...

Îmi acopăr gura cu o mână tremurândă.

Doctoarea îmi mângâie blând cealaltă mână, convinsă că am o reacție de fericire coplesitoare.

— Din fericire, totul arată foarte bine. Nicio sarcină extrauterină, pentru niciunul dintre bebeluși.

Ei bine, măcar atât. Sarcinile extrauterine pot fi periculoase, chiar letale, dacă nu sunt tratate cum trebuie. Pot rupe trompa uterină...

Stai puțin.

— Ai zis... „bebeluși”?

Ea dă din cap și îmi oferă din nou zâmbetul ăla al ei. Și ce urmează să-mi spună o să-mi dea viața peste cap. Complet și definitiv.

— Ai tripleți.

Capitolul doi

Sierra

— cu zece săptămâni și trei zile mai devreme —

Știi ce se întâmplă când scapi de un soț care te trage în jos și te consideră o rușine?

Zbori.

Și eu sunt gata să zbor până la soare!

Motorul Ferrariului meu roșu-aprins rage ca un leu când apăs accelerația cu sete. Azi e prima zi a noului meu statut de femeie liberă și am de gând s-o transform într-o zi *nemaipomenită*.

Când iau ultima curbă spre parcare, văd ceva cu coada ochiului. Todd. Fostul meu ar putea arăta prezentabil, dacă ar pierde vreo duzină de kilograme de grăsime pe care a început să le adune imediat după ce-am trecut pe la altar. Toate i s-au depus în jurul taliei și arată de parcă ar purta un colac de înot pe jumătate dezumflat pe sub tricoul său albastru cu galben cu echipa Rams – la care apelează ori de câte ori vrea să joace rolul băiatului simplu. Dacă în ultimii doi ani ar fi făcut altceva în afară de a mânca o tonă de chipsuri seară de seară, bombănind despre slujba mea – taman slujba care i-a plătit chipsurile –, poate că acum s-ar strecura mai ușor pe lângă cei doi paznici care încearcă să-l oprească să intre în clădire.

Todd îmi vede mașina – imposibil să ratezi un Ferrari ca flacăra – și începe să strige, fluturând din brațe de parcă s-ar fi pierdut pe mare și tocmai a zărit o corabie salvatoare. Din fericire, Freddie Mercury o dă în forță pe „Don't Stop Me Now”, una dintre piesele mele de suflet, acoperind tot gunoiul pe care-l scoate Todd pe gură.

Mișcându-mi umerii în ritm, îl ignor pe Todd și parchez elegant în locul meu. Mă întorc spre scaunul din dreapta, unde am prins cu centura o cușcă mare de hamsteri.

Hamsterii mei de culoarea nisipului, Roborovski, Bullet și G-Spot, sar și aleargă în roata lor. Până și hamsterii recunosc muzica bună când o aud. Dar nu și Todd. La câteva luni după ce ne-am căsătorit, mi-a spus că găsește Queen „vulgară”. Am avut o ceartă-monstru.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-avem nicio șansă împreună. Ce fel de nemernic fără inimă nu suportă Queen? Și, zău, un bărbat în toată firea ar trebui să aibă gusturi măcar la fel de bune precum ale unui hamster.

Și totuși, am rămas, dintr-o speranță plină de disperare, care s-a stins, tristă și singură, acum șase luni. Eu am jelit. Todd a turbat.

Gata. Nu te mai gândi la asta.

Opresc motorul, îmi arunc geanta și poșeta pe umăr, apoi desprind cușca și o țin într-o mână când cobor din Ferrari.

Fără carcasa mașinii și fără Freddie Mercury, urletele lui Todd devin mai clare.

— Sierra! Trebuie să vorbim! Nu poți să închei totul așa!

Îmi dau ochii peste cap. Probabil e disperat că nu mai are acces la banii mei. Din fericire, n-a primit niciun ban, mulțumită contractului prenuptial. Sau poate e stresat în legătură cu slujba lui de profesor asociat de literatură engleză. Familia mea are legături strânse cu Colegiul Wollstonecraft și avem chiar și o clădire care poartă numele nostru. Probabil presupune că o să-l fac să fie dat afară. Dar doar pentru că *el* e meschin nu înseamnă că o să cobor și eu la nivelul lui. Vreau să iasă din viața mea, nu să-l distrug profesional și financiar. E imposibil să te înțelegi cu oamenii care n-au nimic de pierdut.

A încercat să mă facă să mă răzgândesc după ce am depus actele de divorț trimițându-mi copii scrise de mână ale poeziilor lui John Keats. Asta arată doar cât de puțin mă cunoaște. Ar fi fost mai bună o serenadă cu o melodie de Queen.

Dar, pe de altă parte, un nenorocit ca el nu merită să cânte o piesă atât de mare.

— Sierra! strigă, imitându-l pe Brando din „Un tramvai numit dorință”. Nu am terminat!

O, ba da, am terminat. Dacă o ține tot așa și continuă să mă hărțuiască, poate chiar o să fiu nevoită să-mi folosesc influența la

Wollstonecraft. Sunt sigură că șeful departamentului de engleză poate găsi o metodă să-l țină ocupat pe Todd.

Intru în holul spectaculos al companiei Silicone Dream, strălucind de sticlă și piatră lustruită. În mijloc tronează uriașa statuie de culoarea lavandei, un adevărat monolit, a primului nostru produs. Am pus un ceas pe ea, ca să fie mai funcțională, fiindcă firma noastră e despre utilitate jucăușă.

— Bună dimineața, Sierra. Arăți fabulos azi, zice Dan, șeful securității.

E un tip înalt, spre 50, plin de mușchi care intimidează orice prost care crede că poate face vreo prostie pe-aici doar pentru că producem jucării sexuale. Capul lui ras lucește în bătaia luminii, iar tatuajele i se încordează pe brațe când se mișcă și gesticulează. Se exprimă mai mult prin mâini decât prin gură.

— Bună, Dan, zâmbesc. Echipa ta face treabă bună acolo.

— Mulțumesc. Le transmit.

Se uită chiorâș prin pereții de sticlă.

— E fostul tău ăla cu care se chinuie colegii?

Dau din cap, oftând.

— Da.

Todd n-a vrut divorțul. Își dorea respectabilitatea de profesor universitar, plus luxul de a fi soțul meu, chiar dacă slujba mea îl făcea să crape de rușine.

— Ar fi trebuit să se poarte mai bine cu tine.

Dan nu l-a plăcut niciodată, probabil pentru că Todd îl considera un prost cu mușchi – lucru pe care l-am aflat abia recent.

— Ar fi trebuit să se poarte mai bine cu toți.

— Aici nu te pot contrazice.

Zâmbeste din colțul gurii, privind spre cușcă.

— Drăguțe, animăluțele. Ce sunt, hamsteri?

Dau din cap.

— Copilașii mei.

Pe care îi ador. Todd nu-i suporta. Spunea că sunt „șobolani fără coadă” și că mai bine mi-aș lua niște gândaci de bucătărie. Cum să nu!

Dan clatină din cap.

— Cât două degete de-ale mele.

Întinde două degete groase cât niște baterii D.

— Sunt cea mai mică rasă. I-am câștigat la partaj.

Todd a pretins că îi vrea, dar era doar ca să-mi facă în ciudă. A fost suficient să mă prefac că abia aștept să-i ia.

— Mă bucur pentru tine.

Dan zâmbeste și atinge cușca, iar G-Spot vine să-l miroasă.

— Micuții ăștia au nevoie de iubire.

Tonul lui spune: *fostul tău nu e în stare*.

Nu pot să-l contrazic. Singurul motiv pentru care n-am văzut imediat de ce era în stare Todd a fost că l-am întâlnit la scurt timp după pierderea devastatoare a bunicii, acum trei ani. Nu eram eu însăși. Dar acum, judecata mea e din nou sută la sută la locul ei. Și știi că, oricât m-aș strădui, Todd n-are să poată fi niciodată familia pe care mi-o doresc.

Liftul mă duce spre etajul 20 – și ultimul. Ușile-oglinzi îmi reflectă chipul și profit ca să mă asigur că arăt la fel de puternică și de liberă cum mă simt. Coc franțuzesc perfect – bifat. Machiaj – bifat. Rochie magenta, fără mâneci – bifat. Ecusonul de angajat care mă proclamă cu mândrie CEO-ul Silicone Dream – bifat. Pantofi stiletto nude – bifat. Cerceii și colierul de perle favorite, moștenite de la mama – bifat.

Zâmbesc. Doamne, ce bine arăt!

Când liftul ajunge la etajul meu, calc afară cu un pas ușor și elastic. Până și aerul corporatist pare mai curat.

Desigur, Silicone Dream nu e o companie obișnuită. Nu poți să te iei prea în serios când faci jucării sexuale. Nu că am considera munca noastră frivolă sau ridicolă. Chiar credem în distracție, pentru că produsele noastre pentru asta sunt – pentru *distracție*. Nu există joystickuri mai vesele decât dildourile și vibratoarele noastre. Dar pentru că suntem în domeniul în care suntem, punem mare preț și pe respect. Pentru că „distracția” fără respect nu e distracție. Și respectul face posibilă încrederea.

De aceea, codul nostru vestimentar e „poartă ce vrei, cu măsură”, lucrăm flexibil și totul este orientat către realizarea obiectivelor, nu către ore fixe de birou. Conform sondajelor de satisfacție a angajaților și metricilor Resurselor Umane, Silicone Dream este una dintre cele mai bune companii pentru care să lucrezi în statul nostru, dacă nu chiar în toată țara. Și sunt mândră de asta.

Mă avânt pe coridor. Majoritatea birourilor sunt goale, ceea ce e de așteptat. Azi are loc o întâlnire-surpriză cu gogoși și cafea,

sponsorizată de departamentul Cercetare-Dezvoltare. Eu o s-o sar, mai ales pentru că nu sunt un mare fan al gogoșilor. Prefer chipsurile cu salsa, dar e prea devreme pentru mâncare mexicană.

În cubul ei e, totuși, Barbara, șefa contabilității. Ea evită junk-foodul pentru că toți dinspre partea mamei ei au făcut infarct înainte de 50 de ani. Aleargă o oră în fiecare dimineață – și are un corp athletic care o dovedește – și mănâncă sănătos. Spune că vrea să trăiască suficient cât să-și vadă nepoții. Îi admir determinarea, pentru că nu e ușor să rezisti tentațiilor, dar nu le-a cerut niciodată colegilor să renunțe la gustările lor pentru ea.

Așa că, la fiecare petrecere sau eveniment al companiei, mă asigur că există și o opțiune sănătoasă pentru ea. Dar cei de la Cercetare-Dezvoltare mai uită uneori.

— Bună dimineața, Sierra, zâmbește Barbara.

— Bună! Cum au mers audițiile lui Michelle?

— Destul de bine. A primit un răspuns pozitiv de la una dintre școlile de actorie.

Strălucește de mândrie maternă, în timp ce apucă un pachetel cu morcovi baby.

— Mă bucur pentru ea.

Îmi notez în cap să urmăresc mai târziu unde o să meargă Michelle și dacă se califică pentru vreuna dintre bursele oferite de Silicone Dream.

De cum intru în biroul meu și îmi las gențile și cușca jos, apare Heather. Asistenta mea, cu bobul argintiu perfect aranjat și ochii cenușii pătrunzători. Ține în mână tableta, deși nu înțeleg de ce se mai obosește – are deja totul în cap. Orice întrebare i-aș pune, îmi răspunde fără să consulte ceva.

Poartă un top alb cu guler-bărcuță și pantaloni maro-închis. Ambele îi vin impecabil pe silueta zveltă. În picioare are pantofi comozi, bej-deschis, mai degrabă practici decât stilați. Deși are energia unei adolescente, preferă confortul pentru articulațiile ei de 50 și ceva de ani.

E în firmă de când mă știu. Am moștenit-o de la bunica și mă bazez pe ea pentru absolut orice. I-am spus că nu are voie să se pensioneze sau să demisioneze vreodată. Și mă asigur că știe cât de mult o apreciez în toate privințele, inclusiv printr-un pachet salarial extrem de generos.

— Bună dimineața, spune Heather, întinzându-mi o cafea.

Știe că bea o cană înainte să plec de-acasă, dar insistă să-mi aducă una. Spune că funcționez mai bine cu un plus de cafeină.

Sinceră să fiu, cred că are dreptate. Mă simt mai bine în zilele când primesc cafeaua de la Heather.

— Mulțumesc, spun, așezându-mă.

— Vrei să iau cușca?

— Las-o, pentru moment. O să ți-i prezint pe Bullet și G-Spot mai târziu, ca să-i recunoști și să te miroasă, să se obișnuiască cu tine.

Heather o să aibă grijă de copilașii mei cât sunt în vacanța de divorț în New Orleans – care începe chiar azi! Cea mai bună prietenă a mea, Ellie, care se odihnește acum cu familia ei în St. Louis, o să vină și ea și-o să începem aventura la un bal mascat. Nu mă întorc decât duminică târziu și nu mă simt liniștită să-i las singuri, chiar dacă sunt animale de companie ușor de întreținut.

— G-Spot, ha? zice Heather.

— Todd n-a reușit niciodată să-l găsească, răspund, ridicând o sprânceană.

Heather râde.

— Apropo, Saori a zis că totul pentru standul din New Orleans a fost confirmat și expediat, dacă vrei să verifici.

— Normal că vreau.

O să fiu la petrecerea unde are să se monteze standul.

— Spune-i că o să fac și câteva poze pentru conturile noastre de social media.

— Splendid, zice Heather, scriind pe tabletă. În cinci minute ai degustarea pentru lubrifiantul cu aromă de căpșuni.

Aroma asta n-am reușit încă s-o perfecționăm, spre deosebire de ciocolata care o să fie prezentată la New Orleans.

— Parcă trebuia să facem asta după prânz? Ce s-a întâmplat cu întâlnirea pentru noua linie de produse?

Era programată dimineața și nu vreau s-o amân. Silicone Dream n-a mai lansat vreun produs major de la moartea bunicii, acum trei ani. Crearea unei noi linii de succes are să le dovedească tuturor, mai ales tatălui meu și soției lui, că merit poziția de CEO.

— Cei de la Dezvoltare au vrut să combine asta cu întâlnirea despre sondajul de piață.

Bat cu degetele pe birou.

— Cât durează degustarea? Nu vreau să grăbesc discuția despre sondajul de piață.

Am nevoie de toate datele posibile pentru linia nouă.

— Nu durează mult. Au doar două mostre pentru tine.

— Doar două? Sunt siguri pe ei.

Impresionant. E greu să reproduci aroma de căpșuni, mai ales într-un lubrifiant. De obicei, lasă în gură un gust de sirop de tuse.

— Așa se pare. Ești gata să mergem?

— Da. Hai.

Capitolul trei

Griffin

N-am timp de asta.

Dar dramele mamei nu se întâmplă după programul meu sau după voința mea. Dacă îi ignor apelul, o să facă o scenă și-o să se interneze acuzând dureri în piept sau altă catastrofă care-o să se întindă pe cel puțin o săptămână. Apoi o să se asigure nu numai că aflu totul, ba chiar o să înceapă să contacteze jurnaliști ca să le spună cine e fiul ei și cum o abandonează cu cruzime exact când are mai mare nevoie de el.

Așa că iată-mă în New Orleans când ar trebui să fiu în biroul meu, lucrând la noul proiect de cercetare cu Keith Lenin de la Stanford. M-a contactat după ce am câștigat Medalia John Bates Clark anul trecut, un premiu prestigios acordat economiștilor americani sub 40 de ani.

— E pur și simplu... pur și simplu sfâșietor.

Cuvintele mamei curg încet, ca gheața pe un râu ce stă să înghețe de tot. Vocea i se frânge puțin, pentru efect maxim.

Și e pregătită pentru scenă. Poartă o rochie albă, diafană, potrivită unei fecioare tinere, gata să fie sacrificată unui dragon. Machiajul e perfect, dar discret. Atât cât să-i facă pielea impecabilă, ochii de un albastru ireal de mari și gura plină și vulnerabilă. Părul ei blond și lucios îi cade în valuri peste umeri, ca o cascadă. Dacă ar fi putut, și-ar fi montat un ventilator care să i-l fluture ușor, dar știe că efectul se pierde dacă spectatorii văd recuzita.

Înghit un mârâit nerăbdător care dă să-mi iasă din piept, fiindcă n-ar face decât să-i alimenteze *scena*. Acum, că a rostit replica de deschidere, urmează lacrimile.

Cu greu, îmi lipesc pe față o expresie potrivită de om-care-suferă-și-înțelege și mă las pe spate în canapeaua albă din piele din apartamentul ei luxos. Număr încet până la trei, tot întrebându-mă ce naiba am făcut să merit pedeapsa asta.

Fix la trei, începe să plângă cu fața în palme. De fapt, nu în palme. Rachel Griffin nu plânge cu fața în palme, ca o femeie de rând. Ea plânge într-o batistă de mătase albă, cu inițialele brodate într-un liliachiu pal.

Eleganța eterică și frumusețea sunt marca ei. Acestea i-au adus faima și banii în tinerețea ei de supermodel. Toți bărbații visau să se culce cu ea și toate femeile să o imite.

Păcat că s-a culcat cu Ted Lasker fix în perioada eșecului vasectomiei lui și a rămas gravidă. Cu mine. Ted mi-a pus numele după numele ei de familie, spunând că e un omagiu adus frumuseții ei, dar era, de fapt, ca să nu uite cum mă cheamă. Măcar n-am ajuns Ted Junior, brrr, dar e o consolare absolut minoră.

Dacă aș fi avut de ales, mi-aș fi luat drept părinți un cuplu american normal, de prin vreun orașel liniștit și plictisitor din Midwest. Și dacă ar fi trebuit să fie celebri, i-aș fi ales pe Adriana Mitchell și soțul ei, Don Kasher. Sunt cel mai sănătos cuplu de la Hollywood, implicați în caritate și promovând valori de familie pentru diverse branduri.

Dar nu. Eu am primit un degenerat de producător de film de la Hollywood și un fost topmodel dramatic, care încearcă să se agațe cu disperare de tinerețe și influență.

Mormăi ceva, ca să arăt că sunt atent. Dar cu mintea sunt la statisticile discutate cu Keith în ultimele săptămâni. Am obținut titularizarea pe post acum câțiva ani și nu am de gând s-o pierd lăsând-o mai moale cu cercetarea, mai ales după cât am muncit pentru cariera asta și îmi dau seama cât de norocos am fost. Majoritatea doctoranzilor abia ieșiți de pe băncile școlii ajung lectori sau profesori asociați, fără vreo șansă reală la titularizare, fără vreun salariu decent sau ceva beneficii.

Nu că banii ar fi o problemă. Contul meu bancar are mai mult decât suficiente zerouri ca să dea fiori oricărei femei care vânează bani.

Totuși, titularizarea nu garantează angajarea pe viață, în ciuda părerii oamenilor. Poate fi revocată dacă universitatea decide că am un comportament „neadecvat” – ha! – sau dacă nu mai public pentru că sunt distras de implicarea în ultima dramă a mamei. Dar să fiu al

naibii dacă renunț la semnul meu de recunoaștere și respect. E un lucru care nu se poate cumpăra. Și l-am câștigat prin muncă grea.

Mama mai varsă câteva lacrimi. Femeia asta poate regla debitul cu care ochii ei excretă fluid – căci e greșit să numești așa ceva *lacrimi*, pentru că de cele mai multe ori nici măcar nu plânge cu adevărat – mai precis decât reușește cofetarul tatei să adauge zahăr într-o cremă cu unt.

Pentru că se așteaptă să scot mai mult decât un mormăit, mă forțez să ascult câteva secunde ca să prind ideea.

— ... și apoi a plecat în *Europa*! Și acum eu n-am cu cine să merg la balul mascat din seara asta!

— Sunt sigur că Fabio o să-și dea seama cât greșește.

Spun asta mai mult cu speranță decât cu sinceritate, rugându-mă să nu se vadă cât de iritat mă simt.

Ultimul boy-toy al mamei e probabil incapabil să vadă altceva decât următorul lui tichet de masă sau un rol care să-i lanseze cariera, în ciuda talentului lui mediocru. Mama nu-și alege iubii pentru intelect sau conversație. Îi vrea tineri și arătoși — pe scurt, instagramabili.

În ceea ce-l privește, Fabio o curtează pentru că știe că ea e încă în relații bune cu tatăl meu, magnatul filmului, Ted Lasker, care n-a produs niciun eșec în toată cariera lui de zeci de ani. Părinții mei se înțeleg perfect pentru că n-au avut niciodată vreun sentiment real unul pentru celălalt. E greu să fii amar din cauza unor așteptări neîmplinite și visuri spulberate, când n-a existat nicio așteptare și îți pasă de celălalt cam cât îi pasă unui câine de o salată.

Oricum, sper ca măcar calmul meu să-i mai domolească teatrul.

Dar scena e prea bine montată, iar ea, prea oportunistă ca s-o irosească. Un apartament elegant cu canapele din piele albă. Orhidee crem proaspete, o carafă cu apă și lămâie și două pahare de cristal pe măsuța de cafea. Prin ușa deschisă se vede patul, cu cearșafuri imaculate cu dungi fine aurii și argintii, detalii de opulență discretă. Parfumul scump preferat al mamei plutește în aer, iar din sistemul audio răsună un solo de vioară sfâșietor, numai bun să-i acompanieze tragedia.

— Dar dacă *nu-și dă seama*?

Mă privește cu ochii înlăcrimați. Genele lungi și dese par false. Dar nu sunt. Le am și eu.

— O să-și dea seama. N-are cum să *nu* vadă cât ești de minunată.